

Ođlan ve Altın Kaplumbađa

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Altın Kaplumbağa

Ebru Mina TOMURCUK

Leo kořmayı çok seven bir ođlandı. Dađınık kahverengi saçları, parlak kırmızı bir tiřörtü ve hiç yerinde durmayan sarı spor ayakkabıları vardı. Güneřli bir sabah, her řeyi bir anda görmek isteyerek parkta kořturdu. Ama sonra durdu. Pürüzsüz gri bir taşın üzerinde, kabuđu altın gibi parlayan bir kaplumbađa oturuyordu.

Kaplumbağanın kabuğunda, minik galaksiler gibi dönen parlayan sarmal desenler vardı. İnce mavi bir kurdeleyle bağlanmış, rulo yapılmış bir parşömen harita taşıyordu. Leo'nun kahverengi gözleri hayretle kocaman açıldı. 'Merhaba,' dedi kaplumbağa yavaş ve bilge bir sesle. 'Benim adım Goldie. Gizli bir bahçeye giden bir haritam var, ama yolu bulmak kolay değil.'

Leo hızlı, hevesli gülümsemesini gösterdi. 'Gizli bir bahçe mi? Hemen gidelim!' İleri atıldı, ama kaplumbağa yavaşça, her seferinde küçük bir adımla ilerliyordu. 'Bekle,' dedi Goldie nazikçe. 'Harita yolu gösteriyor, ama onu dikkatle takip etmeliyiz.' Leo iç çekti, ama kaplumbağanın yanına oturdu, dinlemeye hazırды.

Goldie kısa, sağlam bacaklarıyla haritayı açtı. Parşömen kıvrımlı yolları, minik ağaçları ve ortasında bir bahçeyi gösteriyordu. 'Burası kadim bir bahçe,' diye açıkladı Goldie, 'çiçekler ve ışıkla dolu. Ama yol gizli, ve onu ancak sabır ortaya çıkarabilir.' Leo başını salladı, gerçi ayakları hâlâ koşmak istiyordu.

Yürümeye başladılar, ama Leo sürekli ileri atılıyordu. Köklere takılıyor, yaprakları dağıtıyordu. 'Yavaşla,' dedi Goldie. 'Harita hemen ileride bir dinlenme taşı işaretliyor.' Leo baktı ve bir meşe ağacının altında düz bir kaya gördü. Oturdu, nefes nefese kalmıştı. 'Sanırım acele etmek beni yoruyor,' dedi. Goldie gülümsedi ve başını salladı.

Dinlenme taşında Goldie haritadaki minik bir çizimi gösterdi. 'Şu küçük dereyi görüyor musun? Suyun sığ olduğu yerden geçmeliyiz.' Leo etrafına bakındı. 'Hiç dere görmüyorum,' dedi. 'Güneşin hareket etmesini beklemeliyiz,' dedi Goldie. 'O zaman su parlayacak ve bize yolu gösterecek.'

Leo tartışmak istedi, ama kaplumbağanın sakın sesini hatırladı. Sessizce oturdu ve gökyüzünü izledi. Yavaşça güneş ilerledi ve ağaçların arasında ince bir su çizgisi parıldadı. 'İşte orada!' diye bağırdı Leo. Koşmaya başladı, ama Goldie, 'Yavaşça yürü. Taşlar kaygan,' dedi. Leo dikkatlice yürüdü ve güvenle karşıya geçtiler.

Diğer tarafta harita, uzun çitlerden oluşan bir labirent gösteriyordu. Leo inledi. 'Beklemekten nefret ediyorum! Hadi doğrudan geçelim.' Goldie bilge başını salladı. 'Labirentin gizli bir yolu var, ama ancak yavaş hareket edip ipuçlarını ararsak ortaya çıkar.' Leo derin bir nefes aldı ve kaplumbağanın yavaş, istikrarlı adımlarını takip etti.

Yürürlerken Leo yerdeki ince dallardan yapılmış minik okları fark etti. 'Bak!' dedi. 'Bunlar ipuçları olmalı.' Goldie başını salladı. 'Sabır, başkalarının göremediğini görmene yardım eder.' Dal oklarını tek tek takip ettiler. Çitler açılıyor gibiydi ve bir oğlan ile küçük bir kaplumbağaya yetecek kadar dar bir yol belirdi.

Yol, sarmaşıklarla kaplı yüksek bir taş duvara çıkıyordu. Leo'nun yüreği sızladı. 'Çıkamaz sokak!' Ama Goldie dipteki küçük bir deliği gösterdi. 'Harita, sarmaşıklar ayrılana kadar burada beklememiz gerektiğini söylüyor.' Leo üstünden tırmanmak istedi, ama oturdu ve bekledi. Bir süre sonra hafif bir esinti yaprakları hışırdattı ve sarmaşıklar yavaşça yana kaydı.

Boşluktan Leo parıldayan bir ışık gördü. 'Bahçe!' diye fısıldadı. Ama Goldie, 'Bir adım daha var. Karanlık tünelden acele etmeden geçmeliyiz,' dedi. Leo biraz korktu, ama kaplumbağanın sıcak kabuğuna tutundu. 'Yapabilirim,' dedi. Yavaşça, adım adım yürüdüler, ta ki ileride parlak bir açıklık görene kadar.

Dışarı adım attıklarında Leo'nun nefesi kesildi. Kadim bahçe rengârenk çiçekler, parıldayan fıskiyeler ve her yaprağın üzerinde dans eden altın ışıqla doluydu. 'Başardık!' diye sevindi Leo. Goldie gülümsedi. 'Sabırlı olmayı öğrendin, Leo. Yolun belirmesinin sebebi bu.' Leo haritaya baktı ve minik harflerle yazılmış yeni bir kelime gördü: 'Sabır.'

Leo bir fiskiyenin yanına oturdu ve altın ışığı izledi. 'Hep acele etmenin en iyi yol olduğunu düşünürdüm,' dedi. 'Ama beklemek gizli yolu bulmamıza yardım etti.' Goldie başını salladı. 'Bahçe hep buradaydı, ama yolu ancak sabırlı gözler görebilirdi.' Leo gülümsedi ve birlikte attıkları her yavaş adımla gurur duydu.

Bahçeyi gezdiler ve Leo görebildiği her çiçeğe bir ad verdi. Goldie, bahçenin kadim bekçilerinin hikâyelerini anlattı. Güneş batmaya başladığında Leo gitme zamanının geldiğini anladı. 'Benimle geri döner misin?' diye sordu. Goldie altın rengi başını salladı. 'Artık burası benim evim. Ama haritayı saklayabilirsin.' Leo kaplumbağaya nazikçe sarıldı.

Eve dönerken Leo haritanın yolunu tersten takip etti ve bu sefer daha kolay geldi. Yavaş yürüdü, daha önce kaçırdığı küçük harikaları fark etti: bir yaprağın üzerinde bir uğur böceği, şapka şeklinde bir mantar, ağaçlarda bir kuşun şarkısı. Evine vardığında haritayı dikkatlice rafına koydu.

O günden sonra Leo altın kaplumbağayı hep hatırladı. Ne zaman sabırsız hissetse, derin bir nefes alır ve etrafına bakardı. Sabrın gizli bir yol gibi olduğunu öğrendi—yavaşlayıp beklediğinde ortaya çıkar. Ve bazen en harika şeyler, küçük bir adımla birer birer bulunur.